

Praktika Hispaanias, minu unistuste maal...

Anete Kristel
majutusteenindus

KÕHKLUSED-KAHTLUSED

Kui ma kutsekooli õppima asudes ühe esimese asjana kuulsin sellisest programmist, mille läbi saavad õpilased teise riiki õppima või praktikale minna, siis mõtlesin, et täitsa huvitav. Aga kui selgus, et minu eriala õpilastel on võimalik ka Hispaaniasse praktikale minna, käivitus minus tõeline tunnete virvarr: kui tõenäoline see on, et just MIND valitakse välja ning saan minna riiki, mis mulle alati südamelähedane on olnud – ja seal tervelt kuus nädalat elada ning tööl käia?!?

Kui esimest korda kuulsin meie kooli õpilasi oma Hispaania-kogemustest rääkimas ja Erasmus + võimalusi reklaamimas, siis ütlesin endale: "Ei, ma ei lähe. Mul poleks lootustki valituks saada." Hiljem uuris klassijuhataja, miks minu nime kandideerijate seas pole. Ta teadis, kui väga oleksin tegelikult Hispaaniasse minna tahtnud. Ma vastasin selle peale: "Ma ei suutnud seda teha. Hakkasin kartma, et ma ei saaks hakkama." Õnneks veenis klassijuhataja mu ringi. Olen talle selle eest väga tänulik. Nii siis kandideerisin sel samal päeval (see oli viimane päev dokumentide esitamiseks).

Edasi ma muudkui ootasin ja ootasin, aga ei mingit vastust. Päeval, kui mu klassiõde meili sai, milles paluti tal kooli projektijuhiga ühendust võtta, olin veendunud, et ei saanud valituks. Olin küll kurb, aga lohutasin ennast, et järelikult ei olnud see mulle mõeldud. Paar päeva hiljem aga sain kirja, et olen valitud Erasmus+ programmi. Ma alguses ei suutnud uskuda, et mind ikkagi valiti. Olin väga õnnelik, ent ka segaduses.

VALMISTUMINE JA ÕHKUTÕUS

Mul polnud esialgu aimugi, mis on järgmised sammud, mida ette võtta. Pere osas arvasin, et niikuinii mind ei lubata. Olin ikkagi alles 17 ja oleksin pidanud kuueks nädalaks omapäi kodust eemale minema. Minu üllatuseks olid kõik väga toetavad ja soovitasid mul võimalusest kinni haarata. Digiallkirjastasime dokumendid ära ja saatsime kooli tagasi.

Lugesime perega päris palju teavet selle riigi ning linna kohta, kuhu minema pidin. Meil oli ka viis infotundi. Jah, ma tean – see tundub vähe... Tegelikult oli iga infotund nii tihe, et pärast pea valutas. Õnneks pildistasin kõik, mida eriti tähtsaks pidasin ja varem ei teadnud, üles. Kaks infotundi keskendusime just Hispaaniat puudutavale, sest sinna riiki pidi minema viis meie kooli õpilast. Ma

olen väga tänulik õpetajale, kes mind ikkagi pehmeks rääkis ja mu perele, kes mind koguaeg toetas. Ma ei tea, kus ma ilma nendeta oleksin omadega.

Minult kogu aeg küsiti, kuidas ma ennast tunnen selle kõige pärast, aga ma ei tundnud midagi erilist. Kõik oli nagu tavaliselt. Kaks tundi enne lendu kumises mul peas üksainus mõte: "Kas ma jõuan õigeaks ajaks lennukile." See oli ainus asi, mida natukene kartsin. Ma ei tahtnud ju lennukist maha jääda. Enne seda reisi ei olnud ma ealeski lennukiga sõitnud – ent veidral kombel ei tekitanud mõte lennukisse minemisest ning sellega õhku tõusmisest minus üldse hirmu. Ma isegi armastasin seda tунnet, kui lennukis olin.

TEISTMOODI ASJAD

Ma olen näinud nii palju asju, mis on Hispaanias teistmoodi... Kõnniteed, autoteed ja tänavad on teistmoodi. Viis, kuidas inimesed näitavad lippudega oma uhkust ja kultuur on teistmoodi. Ja muidugi on mäed teistmoodi. Kui mina näitaksin hispaanlasele Eesti kõrgeimat mäge ja seda mäeks nimetaks, siis hakkaks ta kohe naerma ja ütleks: "See pole kellegi mägi, see on kümneastmeline trepp." Hispaanias nähtud mäed tundusid kõik mulle kui Mount Everestid ja sealsed mäed ei olnud Hispaania mõistes veel kõige kõrgemad mäedki.

Teistmoodi kuumus on seal ka. Eestis elades ei kujuta sellist kuumust ettegi. Ja tuleb ausalt tunnustada, et käes polnud isegi veel õige suveperiood, kui meie seal olime. Võin ainult ette kujutada, mis seal siis üle elada võib. Alles nüüd saan aru inimestest, kes kuumade ilmadega Hispaanias või mujal maailmas elama peavad.

TOREDAD INIMESED

Hispaanias on väga abivalmis ja sõbralik rahvas. Sealsed inimesed olid kogu aeg õnnelikud, isegi hommikul vara tööd alustades. Ka siis, kui nad ei saa sinust aru, proovivad nad aidata, nii palju kui suudavad. Näiteks tahtsime mina ja mu sõbranna kaubanduskeskusesse minna ja meil oli taksot vaja. Me küll teadsime, mis numbrilt taksot tellida, aga ei osanud hispaania keelt. Pigem proovisime oma õnne suvalise inimesega tänavalt. Inimene, kes meile ette juhtus, ei osanud üldse inglise keelt. Sellest hoolimata proovisime talle seletada, et soovime taksot ja kuhu minna tahame. Selgitamiseks läks umbes 10-15 minutit, aga lõpuks saime nii kaugele, et ta helistas ja kutsus meile takso. Ta tahtis isegi kindel olla, et saame takso peale ja meid viiakse õigesse kohta.

Kolmandal päeval käisime sõbrannaga väljas söömas. Pärast tegime palmi juures pilti. Sõbranna ei saanud hästi kõndida, kuna kingad olid ta mõlemad kannad ära hõõrunud. Ootamatult kiirustas meie juurde üks naisterahvas ning hakkas kohe sõbrannaga kõnelema. Ta küsis inglise keeles, kas tohib teda aidata. Sõbranna nõustus ja istus trepi peale. Naisterahvas puhastas ta haavad ja pani kandadele plaastrid peale. Me mõlemad tänasime teda, et tuli appi. Aga ta ei lahkunud enne, kui oli 100% kindel, et mu sõbranna saab ilusti kõndida ja et tal pole enam valu. Küsisin naisterahvalt, mis sundis teda appi tulema. Tema vastus oli nii liigutav ja armas. "Kui ma näen kedagi, kellel on abi vaja, ma lihtsalt ei suuda temast mööda minna. Eriti kui tean, et saan talle abiks olla. Kui mina kunagi hädas olen, loodan, et keegi on piisavalt südamlik, et mulle appi tulla." Ma küsisin temalt, kellenä ta töötab, ja ta vastas, et haiglas õena. Me tegime temaga isegi koos pildi, et mäletada teda ja tema heategu.

TÖÖPÄEVAD

Enne esimest tööpäeva me ei teadnud, mida oodata. On meie töökaaslased kamandajad, õelad, ranged, sõbralikud, viisakad või abivalmid? Aga meid võeti tööl väga armsalt vastu. Kulus nädal, kuni kohanesime ja end vabamalt tundma hakkasime. Mitte et me oleksime pärast seda laisaks muutunud, aga me ei olnud enam nii pinges ega kartnud abi küsida jne. Võttis tükk aega, enne kui kõikide nimed selgeks saime, aga varsti olid kõikide nimed peas.

Kokkadega saime väga hästi läbi. Sageli küsisin neilt selgitusi erinevate toitude kohta ja mismoodi need maitsevad. Kokad lubasid mul vahel isegi erinevaid toite ja desserte proovida. Minu lemmik oli jahedast võetud *browni*. Kokk küll ütles, et soojem tükk on parem, aga mina eelistasin siiski natukene aega külmas seisnud *brownit*. Teenindajatega oli lihtsam jutu peale saada, kuna olime nendega varem eelnevalt paaril korral tööalaselt rääkinud. Minu sõbrannalt, kes teises restoranis töötab, oli küsitud: "Kuidas elu pingviinidega kulgeb?" Päris omapärane küsimus minu meelest. Pole Eestis veel küll ühtki pingviinikest näinud, aga no mine sa tea... äkki varsti näeb ka. Sõbrannal tuli hispaanlastele selgitada, et Eesti kliima pole nii külm, et pingviinid siin elada sooviksid...

VÄLJAS SÖÖMAS

Käisime sõbrannaga mitmeid kordi väljas söömas. Esimesena leidsime ühe restorani, mille läheduses oli paar palmipuud ja eesli kuhu kahe lapsega. Meie laud paiknes õues. Tellisime endale pitsa värskelt pressitud apelsinimahlaga. Käisime samas kohas veel paar korda, et uuesti sedasama tellida, sest see oli uskumatult maitsev.

Teise lemmiku leidsime Malagast, kuhu meid randa viidi. Olime *siesta* aja täiesti ära unustanud. Pidime vaeva nägema, et leida söögikoht, mis lahti oleks. Olime parasjagu just Burger Kingi ees ja mõtlesime, miks mitte proovida. Pärast seda kogemust otsisime edaspidi ka Granadast Burger King-i kohti ja kui leidsime, külastasime neid iga nädal paar korda.

Kolmas koht, kus einestasime, oli üks kallim restoran. Sinna me rohkem ei läinud. Mitte et toidud oleksid halvad olnud - leidsime, et meil on oma rahaga targematki teha.

Neljandaks ostsime toitu väikestest tänavaäärsetest müügipunktidest, kust jäätist või midagi muud teele kaasa võtsime.

VAATAMISVÄÄRSUSED

Meie Alhambra külastus oli imeline. Nähtud vaated olid hingematvalt ilusad. Mul oli võimalus näha tervet Granadat, mis on ümbritsetud mägedega. Alles Hispaanias sain teada, et Alhambra on Euroopa vaatamisväärsuste TOP 10s teisel kohal. Esimesel on Eiffeli torn.

Alhambras oli väga palju kasse ringi liikumas. Küsisin giidilt nende kohta ja tuli välja, et kõiki neid kasse toidetakse õhtuti ja päeval saavad nad turistidelt vett ja isegi süüa, kui nad piisavalt kaua neile kurbade silmadega otsa vaatavad. Ükski kass endale pai teha ei lasknud... nii et neid saab seal ainult vaadata.

SÜDA SIIN, SÜDA SEAL

Ma poleks eales arvanud, et saan võimaluse elada poolteist kuud riigis, mida olen aastaid külastada soovinud, et saada isiklikke kogemusi. Omas südames tundsin alati, et Hispaania on minule sobiv koht. Seal olles sain sellele kinnitust – tundsin ennast kui kodus. Ma küll armastan Eestit ja see on igavesti mu kodumaa, aga suhe Hispaaniaga on samuti täiesti eriline minu jaoks. Granadas saime endale usumatult hea elamiskoha ja õppisin seal väga kiiresti orienteeruma, kuigi Granada on kaheksa korda Rakverest suurem.

Ma olen väga tänulik kõigile, kes mind toetasid ja aitasid. See reis tähendas mulle väga palju.

Keeleliselt toimetas Tiina Ervald